

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 638.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181645024/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

og raabte til den sløve Skomager, der nærmed: løfte sig smigret ved den Opmærksomhed, han i Dag havde vakt omkring sig:

„Aa, Morten, Morten, nu brænder min Kommode og hver Trævi vi ejer og har; ikke en Gang en Særktraad en vil ha at skifte med herefterdags! Kom og hjælp mig! Her er ingen Livsfare endnu!“

Og før de omstaaende endnu rigtig havde fatiet Hensigten, var baade Ann Mari og Skomageren forsvundne i det brændende Hus. Man hørte dem rumstere derinde med den kluntede Kommode, mens Ildens Knalden lød vildere og vildere.

Paa en Gang styrted et Par unge Knøse hen til det aabne Vindue og raabte ind:

„Kom ud! Kom endda ud! Taget skrider!“

De to Ægtefolk havde nu baksset saa længe med den uhandelige Kommode, at de havde faaet den til at staa paa tværs foran Udgangen; nu var det Meningen, at Morten skulde ha klatret ovenover den og set at faa den vendt, saa den kunde glide ud; men det lykkedes ham ikke at bestige det høje Møbel, hvad enten han nu var altfor beruset, eller han maaske var udmattet af at slæbe paa det. Da Udgangen saaledes var spærret, løb de ved Raabet begge hen til Vinduerne. Man saa Ann Mari Kjærsgaards blege Ansigt i Karmrammen; de to Knøse strakte Hænderne ud for at faa fat i herde; da lød et højt Skrig fra den forsamlede Mængde. De to unge gjorde et langt Spring ud fra Væggen; i samme Sekund sank det flammende Tag under en dundrende, sydende Knitren ned for deres Fødder og slog en vild Ring af dryssende Luer omkring alle Vinduer og Dørtærskler.

„Aa, Herre Jesus! bliver de nu derind!“ lød det fra den forsamlede Mængde, mens de flammende Straa vred sig og sprutted som Ildorme, og forkullede Simerester og Lægtestumper hagled ned rundt om Hytten.

Da der var forløbet endnu en halv Snes Minuter, uden at der saas ringeste Tegn til de to Ægtefolk, var alle klar over, at deres forfærdelige Skæbne var uhjælpelig beseglet.

Man begyndte nu at drøfte Ildens Opkomst og Forløb. Det havde været alle paafaldende, at Taget var skredet lige saa hurtigt over Indgangene som over Vinduerne; det